

Chương thứ 10

NỀN MÓNG KIẾM CHẾT

Ngô Tịnh chấp tay sau lưng nhìn Thiếu Hoa.

Y nghiêm giọng nói:

- Thiếu Hoa đệ ! Trên đời này người thương ai nhất và ghét ai nhất !

Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh bằng ánh mắt ngơ ngẩn. Chàng nhủ thầm:

"Tại sao Ngô đại ca lại hỏi mình điều đó ? Để trở thành kiếm chủ phải biết người ghét và người thương ư ?"

Thấy Thiếu Hoa nhìn mình lưỡng lự, mặt Ngô Tịnh sa sầm, gắt gỏng hỏi:

- Ngay cả người thương và kẻ ghét mà Thiếu Hoa đệ cũng không trả lời được cho đại ca sao ?

Thiếu Hoa gật đầu:

- Tất nhiên là được chứ ! Thiếu Hoa chỉ lạ lòng thôi ! Tự dưng đại ca lại hỏi Thiếu Hoa câu hỏi đó khiến cho đệ hơi sững sốt !

- Chẳng có gì sững sốt cả. Phải tự biết mình mới có thể biết kiếm như thế nào chứ !

Thiếu Hoa suy nghĩ rồi nói:

- Trong cuộc đời đệ, người tiểu đệ thương nhất là mẫu nương. Còn người tiểu đệ không thích chứ không ghét chính là Cao Bội Bội tiểu thư.

Ngô Tịnh nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa hỏi:

- Sao Thiếu Hoa lại ghét Cao tiểu thư ?

- Đại ca thấy đó, nàng ta là ái nữ của huyện lệnh đại nhân. Bên cạnh lúc nào cũng có kẻ hầu người hạ, lại thêm gã Đàm Côi bộ đầu. Chính vì được là ái nữ của huyện lệnh đại nhân nên Cao tiểu thư chẳng bao giờ để yên cho Thiếu Hoa. Nàng hết gieo phiền này lại đến phiền khác, chẳng cho đệ được yên tâm luyện kiếm của đại ca !

Ngô Tịnh lắc đầu:

- Ta chưa truyền thụ kiếm cho Thiếu Hoa mà !

- O...

Ngô Tịnh ve cằm rồi nói:

- Thiếu Hoa, đệ còn giữ mối thù của dưỡng mẫu chứ ?

Thiếu Hoa gật đầu trả lời:

- Không bao giờ Thiếu Hoa quên !

Buông tiếng thở dài, Thiếu Hoa nói tiếp:

- Đại ca, sao đại ca không biến đệ thành một kiếm chủ ?

- Muốn trở thành một kiếm chủ phải do người tự biến mình thành ! Chỉ có bản thân Thiếu Hoa mới giúp được Thiếu Hoa mà thôi ! Ta chỉ có nhiệm vụ là chỉ cho đệ con đường để trở thành kiếm chủ mà thôi !

- Đại ca chỉ cho đệ đi !

Ngô Tịnh nhìn lên vách đá sau lưng Thiếu Hoa. Y chỉ lên vách đá rồi nói:

- Thiếu Hoa đệ thấy cánh hoa tím trên vách đá kia không ?

Thiếu Hoa nhìn theo tay của Ngô Tịnh:

- Đệ thấy !

Ngô Tịnh nghiêm giọng nói:

- Hôm nay ta chỉ cho đệ sự khởi đầu của một kiếm chủ !

Nghe Ngô Tịnh nói, mặt Thiếu Hoa trang trọng hẳn lên. Chàng ôm quyền:

- Ngô đại ca ! Thiếu Hoa sẽ không làm đại ca thất vọng !

- Ta rất thích nghe câu nói này của Thiếu Hoa ! Sự thất vọng ban đầu sẽ khiến cho người ta không còn đặt niềm tin vào đệ nữa ! Sự khởi đầu của một kiếm chủ không bao giờ gieo niềm thất vọng cho người truyền thụ kiếm pháp !

Hai cánh môi Thiếu Hoa mím lại:

- Thiếu Hoa không để cho đại ca thất vọng !

Ngô Tịnh nhìn chăm chăm vào mặt Thiếu Hoa, nghiêm giọng nói:

- Ta muốn trèo lên vách đá kia, hái cánh hoa tím đó đem tặng cho Cao tiểu thư và...

Ngô Tịnh bỏ lửng câu nói giữa chừng, trong khi Thiếu Hoa lại trở mặt to hét cỡ nhìn gã.

Không nghe Ngô Tịnh nói tiếp, Thiếu Hoa buột miệng hỏi:

- Đại ca... sao...?

Ngô Tịnh khoát tay không cho Thiếu Hoa nói tiếp:

- Ngươi đừng hỏi ! Rồi đệ sẽ tự nghiệm ra. Thiếu Hoa đệ đem cánh hoa đó đến tặng cho Bội Bội và khi quay về phải để lại một vết thương trên người nàng !

Thiếu Hoa há hốc miệng.

- Đại ca !

Ngô Tịnh cau mày nhìn Thiếu Hoa :

- Nếu như đệ muốn trở thành kiếm chủ thì phải bắt đầu từ đây !

Ngô Tịnh nói rồi quay bước bỏ đi. Thiếu Hoa chạy theo nói với Ngô Tịnh:

- Làm thế chẳng khác nào vượt râu hùm của huyện lệnh đại nhân rồi ! Thiếu Hoa chưa trả được thù cho dưỡng mẫu thì đã rơi đầu !

- Một kiếm chủ nghĩ đến mục đích của mình chứ không bao giờ nghĩ đến cái chết !

Ngô Tịnh vừa nói vừa bỏ đi một mạch chẳng quay đầu nhìn lại.

Thiếu Hoa lúng túng nhìn theo Ngô Tịnh. Chàng lâm bầm nói:

- Ngô đại ca định đưa Thiếu Hoa đến cảnh tử vong ư ? Chỉ làm cho ả tiểu thư họ Cao kia khóc thôi đủ để nhận trăm hèo thừa chết thiếu sống của

huyện lệnh Thành Chương rồi, đằng này còn để lại vết thương trên người ả nữa ! Đại ca muốn tiểu đệ bán mạng cho nha môn rồi !

Thiếu Hoa gãi đầu nhăn mặt trông thật tội nghiệp.

Chàng lầu bầu nói:

- Ta phải làm sao bây giờ ?

Thiếu Hoa nhìn lại vách đá cheo leo, buông tiếng thở dài:

- Trèo lên vách đá kia, hái hoa đem tặng ả tiểu thư đồng danh của huyện lệnh đại nhân, rồi để lại một vết thương trên người ả ! Đại ca sao lại bắt mình làm cái chuyện quái gở như vậy nhỉ ? Làm vậy có được ích lợi gì đâu ?

Thiếu Hoa bất giác buông tiếng thở dài, biểu lộ sự ngao ngán. Chàng đứng thừ ra, và nghĩ đến cái chết của dưỡng mẫu

Thiếu Hoa mím môi lắc đầu:

- Kiếm chủ....

Nói rồi chàng bước nhanh về phía vách đá. Thiếu Hoa lưỡng lự một lúc rồi bắt đầu leo lên. Chẳng khác nào con thằn lằn khổng lồ trườn vách đá. Bằng tất cả ý chí và nghị lực, cuối cùng thì Thiếu Hoa cũng leo lên đến khóm hoa tím cheo leo trên vách đá.

Ngắt được đóa hoa, Thiếu Hoa nhìn xuống. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả trán và trang phục chàng. Chàng nghĩ thầm:

- Từ trên này, ta tuột tay rơi xuống hẳn sẽ tan xác mất !

Ngậm đóa hoa vào miệng, Thiếu Hoa bắt đầu trườn xuống. Khi đặt chân được xuống đất, thì cơ thể mới rã rời, những tưởng không thể nào nhấc tay lên được.

Chàng lắc đầu nói thầm:

- Kiếm pháp của Ngô đại ca như thế nào mà bắt ta làm cái trò này ?

Vừa nói Thiếu Hoa vừa lắc đầu.

Phủi lớp bụi dính trên trang phục, Thiếu Hoa cầm đóa hoa đi thẳng một mạch đến biệt trang huyện lệnh. Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Giờ thì phải làm sao đây để gặp được ả Cao tiểu thư đồng danh kia !

Đến ngõ môn của biệt trang huyện lệnh, Thiếu Hoa đứng tần ngần chẳng dám bước vào. Một gã nha nhân từ trong biệt trang bước ra gắt giọng nói:

- Tiểu tử ! Ngươi có chuyện gì thì đến nha môn, đứng đây làm gì ?

Tạo một nụ cười giả lả, Thiếu Hoa nói:

- Đại ca, tại hạ muốn gặp Cao tiểu thư !

Gã nha sai tròn mắt nhìn chàng hỏi:

- Ngươi...ngươi mà đòi gặp Cao tiểu thư ?

Thiếu Hoa gượng cười:

- Không dấu gì đại ca, tiểu thư cho gọi tiểu đệ đến ! Chắc hẳn tiểu thư có điều gì cần đến tiểu đệ !

Gã nha sai nhìn Thiếu Hoa từ đầu đến chân:

- Người có phải là gã tiểu tử đánh cá trên dòng Hoàng giang ?
 Thiếu Hoa nhanh nhẩu đáp:
 - Chính là tiểu đệ đây !
 Gã nha sai suy nghĩ một lúc rồi nói:
 - Đợi ở đây, để ta vào báo với Cao tiểu thư !
 Gã vừa toan bước đi thì Đàm Cối xuất hiện. Gã gay gắt nói:
 - Người không cần phải báo với Cao tiểu thư !
 Gã vừa nói vừa bước thẳng đến trước mặt Thiếu Hoa:
 - Tiểu tử thú ! Người còn dám đến biệt trang của Cao tiểu thư à ? Lần trước bộ đầu chưa trừng trị người, lần này người tự dẫn thân đến chịu tội ư ?
 Đàm Cối gắt giọng, cau mày nói:
 - Tiểu tử, người giấu thứ gì sau lưng vậy ?
 Thiếu Hoa lắc đầu:
 - Thiếu Hoa đâu có ý giấu bộ đầu ạ !
 Đàm Cối chìa tay lên:
 - Trao ra đây !
 Thiếu Hoa nhăn nhó:
 - Đàm bộ đầu, đây là của Cao tiểu thư ạ ! Thiếu Hoa phải đưa nó đến tận tay Cao tiểu thư !
 Đàm Cối nhăn mặt:
 - Đó là cái gì ?
 Thiếu Hoa ngập ngừng.
 Đàm Cối rút ngọn đại đao ra khỏi vỏ.
 - Tiểu tử ! Người định giở trò gì ?
 - Thiếu Hoa nào dám giở trò gì đâu ạ, chẳng qua không thể trao cho bộ đầu được thôi !
 Chân diện Đàm Cối lộ rõ những nét bất nhẫn, cau có. Y day nghiêng nói:
 - Đàm mõ đường đường là một bộ đầu ở đây, người dám kháng lại ý của ta sao ?
 - Thiếu Hoa không dám kháng, tại Thiếu Hoa có điều khó xử thôi ạ ! Đưa cho Đàm bộ đầu nhất định Cao tiểu thư sẽ trách Thiếu Hoa, không chừng còn bầm báo với huyện đại nhân trừng trị Thiếu Hoa nữa !
 - Tất cả những thứ gì trên tay tiểu tử đều phải qua tay Đàm mõ ! Tiểu tử không trao thì đừng trách Đàm mõ nặng tay với người !
 Đàm Cối nói xong dần bước tới. Y toan vỗ một chương vào ngực Thiếu Hoa. Đúng lúc đó thì Cao Bội Bội xuất hiện. Nàng quát lớn:
 - Dừng tay !
 Nghe tiếng của Cao Bội Bội, Đàm Cối rút chương về. Y nhìn lại Bội Bội, ôm quyền xá:
 - Tiểu thư, tên tiểu tử Hoàng Thiếu Hoa định xúc phạm tiểu thư một lần nữa !

Nàng nhìn Thiếu Hoa, rồi quay lại Đàm Cối:

- Đàm bộ đầu, người có thể đi được rồi đó !

Đàm Cối vùng vằng:

- Tiểu thư...trên tay tiểu tử này.....

Bội Bội khoát tay :

- Đàm bộ đầu yên tâm đi. Bội Bội muốn biết xem Thiếu Hoa định giở trò gì với ta nữa đây !

Nhìn lại Thiếu Hoa:

- Mời Thiếu Hoa huynh !

Thiếu Hoa liếc Đàm Cối rồi bước đến bên Bội Bội. Chàng nhỏ giọng nói:

- Thiếu Hoa có chuyện muốn nói riêng với nàng !

Bội Bội gật đầu:

- Chúng ta vào trong này !

Thiếu Hoa gật đầu.

Hai người sánh bước đi vào trong biệt trang. Vừa đi Bội Bội vừa lườm Thiếu Hoa nói:

- Lần trước huynh ác với Bội Bội, sao bây giờ đến nhờ Bội Bội ? Phải chăng huynh muốn nhờ lão nhân gia tìm ra hung thủ đã giết dưỡng mẫu của huynh ?

Thiếu Hoa dừng bước.

Bội Bội dừng bước theo chàng. Thiếu Hoa ngạo ngừng nói:

- Tiểu thư, lần trước Thiếu Hoa biết lỗi của mình rồi, nên lần này đến để chuộc lỗi với tiểu thư !

Nàng nhìn Thiếu Hoa bằng đôi thu nhãn tròn xoe. Bội Bội hào hứng nói:

- Thiếu Hoa huynh biết lỗi của mình rồi ư ?

Điểm một nụ cười giả lả, Thiếu Hoa mới nói:

- Nếu không biết lỗi thì Thiếu Hoa đã không đến đây với đóa hoa này !

Thiếu Hoa vừa nói vừa đưa đóa hoa đến trước.

Bội Bội nhìn đóa hoa trên tay Thiếu Hoa với sự ngạc nhiên lộ hẳn ra ngoài mặt.

Thiếu Hoa nói:

- Thiếu Hoa phải leo lên vách đá "Di Hồn Thạch" mới hái được đóa hoa này đó !

Thiếu Hoa vừa nói vừa đặt cành hoa vào tay Bội Bội.

- Tiểu thư nhìn xem, đóa hoa này có đẹp không ?

Nàng nhìn đóa hoa rồi gật đầu:

- Đẹp lắm !

Nhìn lại Thiếu Hoa, Bội Bội nói :

- Thiếu Hoa huynh nghĩ sao lại leo lên tận vách đá cheo leo đó để hái đóa hoa này cho Bội Bội ?

- Bởi Thiếu Hoa nghĩ mình có lỗi với tiểu thư và muốn chuộc lại cái lỗi đó !

Lời nói này của Thiếu Hoa chẳng biết tác động thế nào đến suy nghĩ của Bội Bội mà đôi lưỡng quyền nàng bất giác ứng hồng e lệ.

Nàng nhu hòa nói:

- Thiếu Hoa huynh không sợ té xuống vách đá Di Hồn đó à ?
- Nếu như Thiếu Hoa té xuống thì đâu còn đứng trước mặt tiểu thư nữa !

Nàng lườm Thiếu Hoa:

- Huynh dại lắm !
- Thiếu Hoa dại dột nhưng miễn tiểu thư vui là được rồi !

Nàng lại lườm Thiếu Hoa:

- Thật ra Thiếu Hoa huynh muốn Bội Bội giúp gì nào ?

Thiếu Hoa lúng túng.

Chàng nghĩ thầm:

"Ta nói với cô ta thế nào đây nhỉ ?"

Thấy chàng lưỡng lự, Bội Bội mỉm cười, rồi từ tốn nói:

- Nhất định huynh có chuyện cần đến Bội Bội nhưng không dám nói ra phải không ?

Thiếu Hoa xoa tay vào nhau cứ như trên tay chàng vừa xuất hiện một ổ kiến lửa.

Bội Bội nói:

- Thiếu Hoa huynh nói đi, cần gì ở Bội Bội ?
- Thiếu Hoa sợ nói ra chỉ bằng thừa thôi !

Nàng bật cười thành tiếng. Vừa cười Bội Bội vừa nói:

- Huynh sợ nói ra rồi, Bội Bội không giúp gì được cho huynh chứ gì ?

Thiếu Hoa gật đầu:

- Có lẽ vậy !
- Thiếu Hoa huynh đừng ngại, Bội Bội sẽ nói với lão nhân gia ! Chỉ cần Bội Bội lên tiếng thì lão nhân gia sẽ chuẩn y ngay ! Ở huyện Thành Chương này đâu có ai dám cãi lệnh lão nhân gia !

- Nhưng chuyện này...

Bội Bội cau mày đắc thắng:

- Bội Bội đã nói rồi, Thiếu Hoa huynh đừng ngại ! Phải chăng Thiếu Hoa huynh đã biết hung thủ giết mẫu nương của huynh là ai, và muốn nhờ lão nhân gia phát trát truy bắt hung thủ ? Huynh nói ra đi ! Hung thủ giết mẫu nương của huynh là ai ? Nhất định Bội Bội sẽ bẩm báo với phụ thân không để cho hung thủ kia đào thoát đâu, mà sẽ trừng trị nơi công đường !

Thiếu Hoa nhìn nàng rồi lắc đầu:

- Đến bây giờ Thiếu Hoa vẫn chưa biết hung thủ giết mẫu nương ! Thiếu Hoa đến biệt trang của tiểu thư lần này có ý định...

Thở hắt ra một tiếng, Thiếu Hoa nhìn nàng.

Bội Bội hỏi thúc chàng:

- Thiếu Hoa huynh có ý định gì nào ?

Răng trên cắn vào môi dưới, ngấp ngừng những nét đắn đo suy tưởng.

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Thiếu Hoa đã đổi ý rồi !

Thiếu Hoa ôm quyền:

- Hẹn gặp lại tiểu thư !

Nói dứt câu, Thiếu Hoa quay bước vút bỏ chạy về phía ngọ môn. Bội Bội ngơ ngác nhìn theo chàng. Nàng nheo mày vì sự bỏ đi đột ngột của Thiếu Hoa.

Bội Bội gọi với theo chàng.

- Thiếu Hoa...Thiếu Hoa...

Mặc cho Bội Bội gọi, Thiếu Hoa vẫn bỏ chạy không ngoáy đầu nhìn lại. Chàng vừa chạy vừa nghĩ thầm:

"Bội Bội dù đồng đánh nhưng đâu có hại gì mình. Tại sao mình nữ làm trọng thương nàng !"

Thiếu Hoa lắc đầu, nhảm nói:

- Không được ! Mình không thể hại người nào một cách vô cớ được !

Quay về thảo xá, Thiếu Hoa tần ngần đứng trước cửa. Chàng nhìn Ngô Tịnh đang đứng trước bàn hương án thờ bài vị của mẫu nương chàng.

Ngô Tịnh từ từ quay lại.

Y đối nhãn với Thiếu Hoa. Ngô Tịnh buông một câu cụt lủn

- Sao ?

Thiếu Hoa lắc đầu. Chàng miễn cưỡng nói:

- Ngô đại ca, Thiếu Hoa chỉ có thể tặng cho Bội Bội đóa hoa nhưng không thể làm nàng trọng thương !

- Tại sao ?

- Bội Bội đâu có làm gì mà Thiếu Hoa phải hại nàng !

- Thiếu Hoa nói Thiếu Hoa ghét ả ta mà ?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Ghét là không thích ! Không thích thôi chứ Thiếu Hoa không hại người. Bội Bội chưa từng làm hại gì đến Thiếu Hoa !

Ngô Tịnh nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa.

- Sự ủy mị không bao giờ tạo ra một kiếm chủ !

Y bước đến trước mặt Thiếu Hoa:

- Người còn nghĩ đến sự trả thù không ?

Thiếu Hoa gật đầu:

- Thiếu Hoa luôn nghĩ đến điều đó, kể cả trong giấc ngủ của mình !

Buông tiếng thở dài:

- Người yếu đuối như thế sao trả thù được cho mẫu nương người ?

- Không phải Thiếu Hoa yếu đuối mà Thiếu Hoa có sự phân định ! Ai mới là kẻ đáng chết. Và khi nào kiếm chủ mới phải ra tay giết người !

- Thế ai là kẻ đáng chết, khi nào kiếm chủ mới giết người ?

Thiếu Hoa cúi mặt nhìn xuống:

- Không phải ai cũng là kẻ đáng chết ! Không phải lúc nào kiếm cũng giết người !

- Ngô Tịnh có đáng chết không ?

Thiếu Hoa nhìn lên:

- Đại ca !

- Đệ không trả lời được à ?

- Đệ không tìm được câu trả lời này !

Ngô Tịnh nhìn Thiếu Hoa:

- Ta không phụ bá nhân thì bá nhân sẽ phụ ta !

Thiếu Hoa cúi mặt nhìn xuống.

Ngô Tịnh từ từ thở ra rồi chỉ về phía Cầm Thư, nghiêm giọng nói:

- Trên án thư có một thanh sắt, hãy minh chứng cho ta thấy người có bản lĩnh của một kiếm thủ !

Thiếu Hoa nhìn Ngô Tịnh. Chàng miễn cưỡng nói:

- Đệ phải làm gì với thanh sắt này ?

- Người hãy suy nghĩ như một kiếm thủ !

- Nếu không rèn, nó mãi mãi là một thanh sắt tầm thường và vô dụng ! Ý của huynh là như vậy phải không ?

- Đó là ý niệm của bậc hạ đẳng !

Ngô Tịnh nói rồi liền quay bước. Y vừa quay lưng về phía Thiếu Hoa thì nghe âm thanh chát chúa khô khốc đập vào tai mình.

Ngô Tịnh quay lại.

Thanh sắt thô kệch đã được Thiếu Hoa ghim xuống sàn thảo xá.

Hai bàn tay chàng tươm máu chảy xuống thanh sắt.

Ngô Tịnh nhìn Thiếu Hoa không nói tiếng nào. Thiếu Hoa cũng nhìn y nhưng cũng không nói tiếng nào. Hai người đối nhãn nhìn nhau trong sự im lặng. Máu tiếp tục từ hai bàn tay Thiếu Hoa chảy xuống nhuộm màu đỏ ối lên thanh sắt.

Ngô Tịnh bước đến trước mặt Thiếu Hoa. Y chăm chú vào lớp máu đang tươm ra nhuộm đỏ thanh sắt.

Ngô Tịnh trầm giọng nói :

- Người làm vậy có ý gì ?

Chàng cúi mặt nhìn xuống:

- Ý kiếm !

Đôi chân mày của Ngô Tịnh nhíu lại. Y khẽ gật đầu nói:

- Đứng lên đi !

Miệng nói, Ngô Tịnh đỡ Thiếu Hoa đứng lên.

Y xé vạt áo băng lại tay cho Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa lắc đầu:

- Ngô đại ca không làm gì với Thiếu Hoa đâu ! Hãy biến đệ trở thành một kiếm chủ !

- Đệ vừa cho ta một ý niệm về kiếm. Ý kiếm ! Hãy để ta băng lại vết thương cho đệ !

Ngô Tịnh vừa nói không để Thiếu Hoa từ chối mà băng lại hai bàn tay chàng.

Vừa băng bó cho Thiếu Hoa, Ngô Tịnh vừa nói:

- Phàm kẻ luyện kiếm thì luyện bằng cả hai tay ! Thuận cũng như nghịch, thậm chí tay nghịch mới là sát chiêu !

Y đặt tay lên vai Thiếu Hoa:

- Sau thảo xá là Kiếm Môn ! Thiếu Hoa đệ hãy thực hiện ý kiếm của mình ! Lần này ta mong mình sẽ không thất vọng !

Y nói rồi quay bước bỏ đi thẳng ra ngoài.

Hết chương 10